

Cirurgia Camps

Diuen del conseller de Cultura de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, que és un home de tracte exquisit, educat als salons aporcellanats i endomassats de la classe mitjana valenciana. Alguns l'enquadren ideològicament dins de les patums dels *democratacristians*, eufemisme emprat pels afiliats del PP i que serveix per tal de designar caritativament els seguidors amatents del beatus Escrivà de Balaguer.

Jove i ambiciós, va ocupar la Conselleria després que Villalonga, un home massa culte i valencià per a estar on estava, fóra defenestrat per Zaplana atent lector del diari dirigit per María Consuelo Reyna.

I ell, com el seu president, també llegeix aplicadament *Las Provincias*. Tant que quan les planes d'aquest diari assevol col·legi o institut que compra EL TEMPS, s'afanya a obrir expedient i a trucar tot seguit, a primera hora del matí si pot ser, a l'ama del diari, a fi d'informar-la puntualment del Sant Llätzer comès.

I és que Francesc Camps és home metòdic, disciplinat, persona d'ordre que només perd els papers en parlar del València Club de Futbol. Un tecnocrata a la manera antiga a qui només li preocupa fer carrera política. Intel·ligent sense ser llegit i astut sense que es note, ha anat passant fins ara per les eres devastades de la crispada societat valenciana sense que li tremolen les cames. Ha estat el conseller que féu revisar els textos escolars valencians a fi d'esborrar d'ells les diàfanes arrels de la llengua i de la història dels valencians. El mateix conseller que deixa que es podresca el magnífic llegat de l'assagista Joan Fuster faltant fins i tot a les més elementals normes del sentit comú. El valedor davant les institucions dels representants més notoris del secessionisme lingüístic als qui s'intenta refrenar des de fa mesos amb prevendes, càrrecs i centenars de milions de pessetes en subvencions. El mecenes misericordiós de la jerarquia eclesiàstica valenciana ancorada encara, irresponsablement, en les tesitures del pensament més cavernari... són mol-

tes coses encara que fetes sempre des d'una pulcritud envejable, sense sang ni fetge. Aïlla i destrueix en silenci tot allò que li fa nosa. Camps és la metàfora en definitiva del cirurgià aplicat metòdicament a l'extirpació de la malura. El cas és, però, que no s'adona que es repassa el bisturí per damunt de la seua pròpia pell. Perquè negar, aniquilar des de l'oblit oficial el poeta Vicent Andrés Estellés, els cantants Ovidi Montllor o Raimon, l'assagista Joan Fuster, el pintor Josep Renau, l'investigador Miquel Batllori o el lingüista Enric Valor,

entre moltíssims altres valencians, no és el mateix que autotutilar-se?

Ara que es parla tant per aquestes contradetes de reconciliacions i pacificació civil no estaria de més que el màxim representant de la cultura orgànica i oficial del País Valencià tinguera un gest, un gest mínim, falsari si es vol, jesuític com el que es guarda per a les hosts esfurismades de l'antivalencianisme més virulent.

Amb tot, la impressió és que això serà quasi bé impossible. El diàleg i la compostura no entren en els pressupòsits polítics dels prohoms de la dreta valenciana. N'han donat proves suficients i públiques en no poques ocasions. Camps no trencarà aquesta tradició. Primer perquè forma part d'aquella cultura del tan-

cament hereva de la millor filosofia reaccionària. Segon perquè ell és d'aquella classe de valencians que enquistats en el *cap i casal* només coneixen el país pels plats d'anguiles que es guisen al Palmar entre canyes i fang. Tercer perquè li han manat que no ho faça. Quart perquè té por del crit irat, histèric i castrant de *Las Provincias*, l'ull que tot ho veu. Cinquè i principal perquè després de tot, al senyor Camps, tant li fa ser homenet de cultura, de cementeris o de parcs i jardins en tal de guaitar el cap per les vertiginoses murades de l'alta política.

Doncs per parlar serenament de tot açò i de més coses que guarde per millor ocasió és que hem demanat des d'aquest setmanari reiterades vegades una entrevista amb el senyor conseller de Cultura, Francesc Camps. El silenci més insultant ha estat l'única resposta. ■

FRANCESC VIADEL

"Aïlla i destrueix en silenci tot allò que li fa nosa. Camps és la metàfora, en definitiva, del cirurgià aplicat metòdicament a l'extirpació de la malura."